

Assuranceſummen træder i Stedet, eller en Obligation opsiges. Men ogsaa i de mere normale Tilfælde, hvor Ombytningen skyldes Handlinger af vedkommende Ægtefælle, synes det lidet naturligt at antage, at Meningen med, at noget er gjort til Særeje, kun skulde være den, at Særejets Bevarelse er knyttet til den individuelle Skikkelse, det fra Begyndelsen havde. Det ligger meget nærmere at opfatte Forholdet saaledes, at Særejets Hensigt er at skabe en Særformue for paagældende Ægtefælle, der skal bevare sig under alle de forskellige Omstændigheder, der foregaa i dens Andring.

Et heller synes der at kunne være Tvivl om, at Udvidelser og Forbedringer paa Ting, der høre til Særejet, ogsaa gaa ind under Særejet, selv om Pengene hertil ere udredede af Fællesboet eller den anden Ægtefælles Særeje, men dog mod Erstatning hos den, til hvis Fordel Udgiften er gjort. Naar de paagældende Genstande ere Særeje, kunne de selvfølgelig ikke tabe denne Egenkab, fordi de gøres til Genstand for Udledning, Tilbygning, Dræning, Beplantning og deslige. Ogsaa Ting, der ikke sættes i fysisk Forbindelse med Særejegenstande, kunne som Tilbehør til disse blive at anse som hørende til Særejet, uagtet de ere anstiftede for Fællesboets Penge, f. Eks. Besætningsstykker og Inventariegensstande til en i Særeje værende fast Ejendom, Vaade, Redningsbælter og andet deslige til et i Særeje værende Skib.

ad § 22.

At Udgifterne ved Familiens Husholdning og Børnernes Underholdning og Opdragelse fortrinnsvis maa udredes af Fællesboet, synes indlysende. Er der ingen Særformue for nogen af Ægtefællerne, følger det af sig selv. Men selv om den ene eller begge have Særformue, synes det naturligt, at de nævnte Udgifter fortrinnsvis skulle afholdes af Fællesboet, og at der, først naar dette ikke rækker til, bliver Spørgsmaal om at kræve Tilskud af Særformuerne. Har kun den ene Ægtefælle Særformue, bliver Tilskudet naturligvis helt at udrede af denne. Have begge Parter Særformue, saa vel som naar der ingen Fællesformue er, vil vel Spørgsmaalet om, hvor meget hver skal tilskyde, i Reglen blive løst ved Overenskomst mellem Ægtefællerne, men skulde det ikke ske, maa Afgørelsen henlægges til Overøvrigheden. At opstille almindelige Regler om Fordelingen vil ikke være muligt, navnlig gaar det ikke an at bestemme, at Hustruens Bidrag aldrig maa overstige Mandens, da Forholdet let kan stille sig saaledes, at hun har stor Sær-

formue og Manden liden eller ingen, ligesom det og kan tænkes, at han formedelst Alder eller Sygdom ikke kan erhverve noget synderligt.

ad § 23.

Den her givne Regel følger af sig selv, naar det fastholdes, at enhver af Ægtefællerne er personlig ansvarlig for den Gæld, som ved Ægtefællets Indgaaelse lovlig paahvilede samme. At Ægtefællets Særeje i saa Fald er nærmest til at bære Gælden, er en Selvfølge, ligesom ogsaa Ret og Villighed kræver, at hvis saadan Gæld betales af Fællesboet eller den anden Ægtefælles Særeje, bør der ydes Erstatning herfor af vedkommende Ægtefællets Særeje. Den anførte Regel har dog kun Betydning for Ægtefællernes indbyrdes Forhold, men den nøder ikke Kreditorerne til at søge Dækning af deres Debitors Særeje, forinden de kunne holde sig til Fællesboet.

ad § 24.

I denne Paragraf omhandles Gaver mellem Ægtefæller under Ægtefællets. Det rette Synspunkt, hvorunder slige Gaver maa ses, er, at de udgøre Forandringer i det en Gang bestemte Formueforhold mellem Ægtefællerne; hvis der finder det almindelige Formuefællesskab Sted mellem Ægtefællerne, gaar Gaven, hvis den skal have nogen Betydning, ud paa at gøre noget til Særformue for Gavamodtageren, og hvis Gavamodtageren har Særformue, gaar den ud paa at overføre mere hertil, end der i Forvejen hørte dertil. Men naar det overhovedet tillades at afslutte Ægtepagter saavel som at gøre Forandringer i eller Tillæg til allerede afsluttede Ægtepagter under Ægtefællets, kan det heller ikke forbydes, at Ægtefællerne give hinanden Gaver under Ægtefællets, kun at herved bliver at iagttage det, som er foreskrevet med Hensyn til Ægtepagter under Ægtefællets, altsaa Konfirmation, for at Parterne skulle være bundne, hvorhos Forholdet til Tredjemand bliver at afgøre efter Reglerne i § 5. Fra den anførte omstændeligere Behandling er der dog formentlig Grund til at gøre to Undtagelser; den ene er Gaver, bestaaende i Genstande til personligt Brug, hvis Værdi ikke staa i Misforhold til Giverens Naar, den anden er Erhvervelse af Livsforsikring eller Overlevelsesrente, der af Manden stiles Hustruen. Hvad den første af disse Undtagelser angaar, maa den begrundes ved Genstandenes Ubetydelighed i Forhold til de Naar, hvorunder Giveren lever, i hvilken Henseende der ikke blot henføres til sammes mulige Særformue,